

ministeriet om tredjeinstansbevilling – og fik blankt afslag! Jeg søgte derefter foretræde for Justitsministeren personlig.

Jeg skal her blot nævne nogle få af de interessante detaljer i forbindelse med mit møde med ministeren. Mødet fandt sted kl. 7.30 om morgenen dagen efter, at jeg havde anmodet om at få dette møde. Justitsministeren (Hans Hækkerup) sad i skjortearmer med en enorm bunke sager foran sig. Jeg havde forberedt en kort forelæggelse, som blev suppleret ved ministerens spørgsmål, der klart viste, at han var fuldstændigt inde i sagen. Efter en kort drøftelse sagde han, at han ikke brød sig meget om »at gå imod embedsmændene«, men det mente han nu alligevel at måtte gøre i denne sag. Han fandt, at jeg havde ret i mine betragtninger, og gav på stedet den vagthavende kontorchef meddelelse om, at han havde givet tilladelsen.

Sagen fik et interessant udfald. Der deltog 13 dommere i afgørelsen – sagen var prøvesag for en ny højesteretsdommer. 7 af dommerne gik ind for mit standpunkt, én dommer gik »midt imellem«, og 5 dommere ville ikke tilkende min klient én krone i erstatning.

Dommen er refereret i U 1958, pag. 73. Den er kommenteret, se Kommentarbogen, pag. 229. Sagen var således både af betydelig juridisk interesse og indeholdt vanskelige tvivls-spørgsmål, men Justitsministeriet havde ikke desto mindre givet afslag på mit andragende om tilladelse til appel.

Sag nr. 2.

Jeg blev beskikket som forsvarer for viceborgmester V., der også var medlem af den stedlige ligningskommission. Der blev rejst tiltale mod V. for overtrædelse af straffelovens § 152 for at have røbet, hvad han havde erfaret som hemmelighed i offentligt hverv. Han havde dels i den pågældende kommunes sociale udvalg, dels i et partipolitisk bestyrelsesmøde fortalt om »borgmesterens skattesag«. Det drejede sig om forskellige skattemæssige dispositioner, som borgmesteren havde foretaget, og som viceborgmesteren havde fået kendskab til i ligningskommissionsmøde og følte vrede og forargelse ved.

Et stort problem for mig som forsvarer var nu, om det drejede sig om en sag, »der rejser sig af politiske lovovertredelser«, idet sagen i så fald skulle behandles som nævningesag, jf. rpl. § 687, stk. 1 c.

Jeg gjorde, efter sagen var pådømt i 1. instans, gældende, at det var en sådan politisk sag, og fremhævede som begrundelse herfor, at sagen i alle henseender var forbundet med politiske forhold; personerne i den var politiske, og sagens indhold var politisk. Som de 4 afgørende punkter nævnte jeg,

1. at handlingerne var begået af en professionel politiker, af en mand, hvis hele tilværelse var politisk,
2. at handlingerne var rettet mod en politisk modstander,
3. at handlingerne havde fundet sted i en politisk kreds og under politisk samvær, og
4. at handlingerne havde politisk sigte og formål, idet de bl.a. var begået i den hensigt at svække en politisk modstanders stilling.

Anklagemyndigheden protesterede og anførte bl.a., at det både i den juridiske litteratur og i retspraksis er fast antaget, at politiske sager kun er sådanne, der henhører under straffelovens kapitel 12 og 13, hvilket ikke var tilfældet med den pågældende sag.

Østre Landsret fastslog i kendelse af 15. november 1977, at de påtalte lovovertredelser ikke efter deres beskaffenhed var politiske, og at de af min klient påberåbte omstændigheder, herunder, at han havde handlet ud fra politiske motiver, ikke fandtes at kunne medføre, at forholdene kunne anses som politiske lovovertredelser som anført i rpl. § 687, stk. 1 c.

Med yderligere henvisning til præmisserne i U 1975, pag. 80 (Glistrup-sagen) afviste landsretten derefter den af mig fremsatte påstand om at henvise sagen til behandling ved et nævningeting.

Jeg fandt spørgsmålet af så betydelig interesse, at jeg forelagde sagen for Justitsministeriet med anmodning om tilladelse til at lade dette spørgsmål prøve ved Højesteret.

Der er kun ganske få af disse sager i de trykte domssamlinger.